29/10/2020

Όλο ψιθυρίζει: “Για την πατρίδα!.. Για την πατρίδα!..”

/ Ιστορία - Εθνικά Θέματα

« Η Μαρώ έβαλε την άσπρη της μπλούζα κι έφυγε για το νοσοκομείο. Μιλά για τους λαβωμένους της σα να ήταν τα άρρωστα παιδιά της. Προχτές: “ Μου πέθαναν δύο”. Σήμερα: “Πρέπει να φύγω νωρίς. Ο γιατρός είπε πως ο Μιχάλης θα πεθάνει. Του έκαναν μετάγγιση, αλλά δεν αντέχει πια. Όλοι τον συμπαθούν στο θάλαμο. Έχει κάτι μεγάλα ματοτσίνορα και ο πυρετός δε σταματά: 39-40. Όλο ψιθυρίζει :” Για την πατρίδα!.. Για την πατρίδα!...” (Γιώργος Σεφέρης).

Έλαβε χώρα ο Πανηγυρικός Λόγος κατά την Επίσημη Δοξολογία της 28ης Οκτωβρίου 2020 από την κ. Τριάδα Τσιακίρη, φιλόλογο του 1ου Γυμνασίου “Λεονταριδείου” Αλεξανδρούπολης, η οποία, μεταξύ άλλων, ανέφερε: “Συναχτήκαμε εδώ σήμερα, για να θυμηθούμε και να τιμήσουμε αυτούς που, όπως είπε ο ποιητής, «με φωτιά ή μαχαίρι, κίνησαν... καβάλα στον αέρα, χαμογελώντας αντίκρυ στο θάνατο – κι η μοίρα ό,τι θέλει ας πει». Για να μυηθούμε στο ανυπόταχτο πνεύμα των προγόνων μας , που πριν 80 χρόνια γράψαν το «Έπος του ‘40», με σθένος απαράμιλλο κι υπομονή απροσμέτρητη, με αψηφισιά του

θανάτου και τρέλα ηρωική, με αφοσίωση ευλαβική σε μια αγάπη σαρκωμένη μέσα τους που λεγόταν «Πατρίδα». Αλλά και για να ευχαριστήσουμε την Παναγία που σκέπαζε με τον πέπλο Της τα παλικάρια στο μέτωπο του πολέμου, να αντρειεύονται, να αντέχουν. Φτέρωνε τα κρυοπαγημένα πόδια των μανάδων και των κοριτσιών που ζώνονταν τα εφόδια στις πλάτες τους για να τα μεταφέρουν στους στρατιώτες που τα χρειάζονταν, όταν τα ζώα γλίστραγαν στον πάγο και σταμάταγαν”.

Η φιλόλογος του 1ου Γυμνασίου “Λεονταριδείου” έκανε επίσης αναφορά στον ποιητή Γιώργο Σεφέρη, οποίος γευόταν πρώτος την πίκρα του πολέμου μες στα πολιτικά διευθυντήρια, όπου φτάναν τα τελεσίγραφα και λαμβάνονταν οι δύσκολες αποφάσεις.

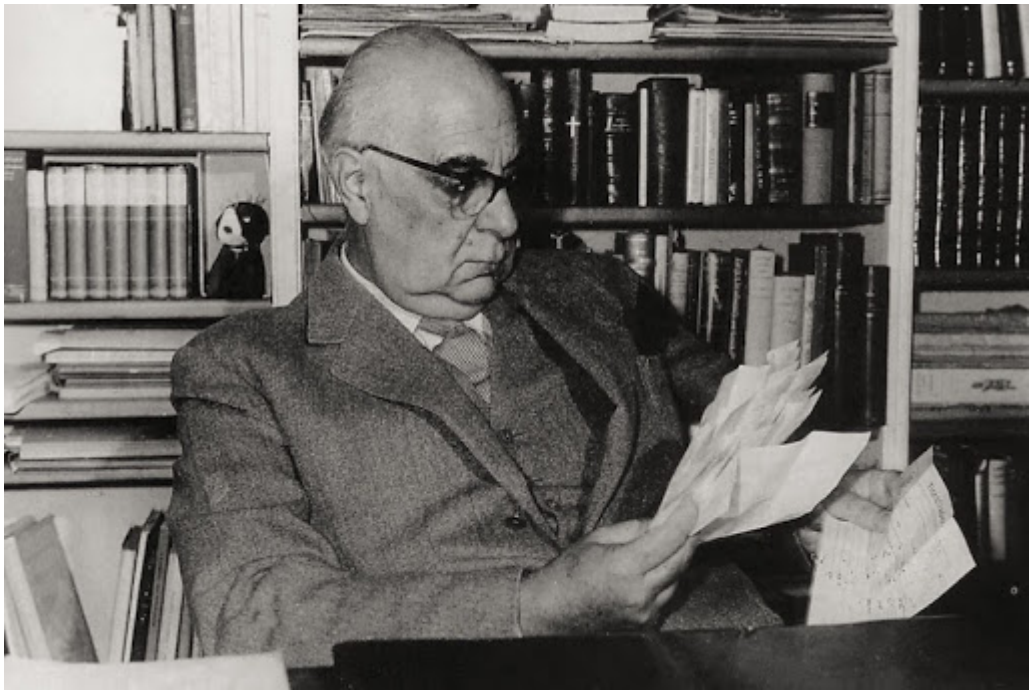

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΟΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΝ

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ – ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΦΕΡΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ ’40:

Ο Γιώργος Σεφέρης, κατέχοντας σε όλη τη ζωή του υψηλόβαθμες θέσεις στο διπλωματικό σώμα της χώρας μας, γευόταν πρώτος την πίκρα του πολέμου στη «φωλιά» του κακού, μες στα πολιτικά διευθυντήρια όπου φτάναν τα τελεσίγραφα και λαμβάνονταν οι δύσκολες αποφάσεις.

Στο έργο του Δοκιμές μας απαντά κατηγορηματικά γιατί η Ελλάδα μπήκε σε έναν πόλεμο παρόμοιο με αυτόν του Δαβίδ με τον Γολιάθ: «η Ελλάδα, ένας τόπος χωρίς

πλούτη, με το φτωχό, τον ανθρώπινο, τον υπερήφανο λαό της, περιμένοντας να ηχήσουν και γι' αυτήν οι σάλπιγγες ενός πολέμου με πολλά εκατομμύρια εχθρούς, με δισεκατομμύρια τόνους σίδερο. Και η Ελλάδα πολέμησε, ο ελληνικός λαός πολέμησε, γιατί ένιωθε πως το κρίμα που θα 'πεφτε πάνω του, αν δεν πολεμούσε, θα ήταν ασήκωτο. Θα μπορούσε να καταποντίσει για πάντα, όχι την Ελλάδα, αλλά ολόκληρη την οικουμένη».

Στις μνήμες που καταγράφει στο προσωπικό του ημερολόγιο, με τίτλο «Μέρες», ακούμε τον Έλληνα που, αν και μακριά από το μέτωπο, αφουγκράζεται την ψυχή του λαού του και συμπάσχει:

Τρίτη 11 Φεβρουαρίου 1941:*« Η Μαρώ έβαλε την άσπρη της μπλούζα κι έφυγε για το νοσοκομείο. Μιλά για τους λαβωμένους της σα να ήταν τα άρρωστα παιδιά της. Προχτές: " Μου πέθαναν δύο" . Σήμερα: "Πρέπει να φύγω νωρίς. Ο γιατρός είπε πως ο Μιχάλης θα πεθάνει. Του έκαναν μετάγγιση, αλλά δεν αντέχει πια. Όλοι τον συμπαθούν στο θάλαμο. Έχει κάτι μεγάλα ματοτσίνορα και ο πυρετός δε σταματά: 39-40. Όλο ψιθυρίζει :" Για την πατρίδα!.. Για την πατρίδα!..." .*

Αλλού αποτυπώνει γλαφυρά το λόγο που αξίζει σήμερα και για πάντα να γιορτάζουμε αυτήν την επέτειο :

Δευτέρα 24 Μαρτίου 1941: *«Τώρα, στην παραμονή της μεγάλης στροφής, συλλογίζεται κανείς το βαθύ πόνο του πολέμου που είναι εδώ, μέσα μας, στο πλάι μας, σαν ένας αμίλητος σύντροφος από δικό μας αίμα. Συλλογίζεται τον Κρητικό που του 'κόψαν το πόδι, και, ξανά, πάλι, του το 'κόψαν λίγο παραπάνω,-που για να μη δείξει τον πόνο του γύρισε το κεφάλι από το άλλο μέρος τραγουδώντας «απ' τα κόκκαλα βγαλμένη» σαν ένα λαϊκό μοιρολόι.*

Συλλογίζεται τον Πατρινό που έχασε και τα δυο του πόδια, και το 'κρυβε από τη γυναίκα του, κι έπειτα, σαν ήρθε να τον δει στο νοσοκομείο, της είπε : " τώρα κλαις για δυο χαμένα ποδάρια, ενώ αλλιώς θα 'κλαιγες για τη λευτεριά σου".

Συλλογίζεται όλο το αίμα, κι εκείνη την απλή παλικαριά πάνω στο μέτωπο και του σφίγγεται η καρδιά. Του σφίγγεται η καρδιά για μια στιγμή μονάχα,-τόσο μόνο, γιατί τίποτε δεν πάει χαμένο και όλα αυτά τα πράγματα είναι δικά μας, μια για πάντα».

© Γιάννης Ναλμπάντης